

„Върви, ти казват!“ викахъ запорожцитѣ. Двоица отъ тѣхъ го хваняхъ подъ мишници, и колкото и да се опираше съ краката, довлѣкохъ го на мѣгдана най-напоконъ, съ попрѣжни, тикане отзади съ плесници и съ предумване: „Не обтягай се. дяволски сише! приемай честа, магаре, кога ти ѣхъ даватъ!“ Така биде доведенъ Кирдяга въ казашкото събрание.

„Панове!“ извикахъ презъ сичкий народъ тия, дѣто го доведоха: „согласни ли сте да ни бѣде войвода тоя казакъ?“

„Сички сме согласни!“ отговори народътъ и отъ викъ ечѣше много време сичкото поле.

Единъ отъ кметоветъ зе патерицата и подаде ѣхъ на новоизбранный войвода. Кирдяга, както имъ бѣ обичай, тутакси се отрече. Кметътъ му ѣхъ подаде втори пакъ; Кирдяга се отрече и вторий пакъ и чакъ на третий пакъ зе патерицата. По сичкий съборъ се разнесе викъ, одобрихъ го; и полето пакъ заечѣ отъ казашкитѣ викове. Тогава изъ-срѣдъ народа излѣзохъ четворица най-стари, бѣло-ласи казаки (въ Сѣчѣта немаше яко стари, защото никой отъ запорожцитѣ не умираше отъ своя смъртъ), и като зе въ рѣка сѣки отъ тѣхъ земя, която отъ дѣждѣтъ бѣ станѣла на калъ, положихъ му на главата. Мократа земя му потече отъ главата по мустакитѣ и бузитѣ, и сичкото лице му се накаля. Но Кирдяга стоѣше, не мѣстѣше се, и благодарѣше казакитѣ за такава честъ, дѣто му правѣхъ.

Така се свърши това глѣжливо избиране, но не се знае, радваше ли му се други толкова, колкото бѣ радъ Булба: съ това той отвѣрна на прѣдниятъ войвода. Кирдяга бѣ му и старъ побратимъ и ходилъ бѣ съ него наедно и на сухопѣтни и на морски битви, съ него наедно бѣ теглил и трудове и мѣки на воинский животъ. Съборътъ се прѣснѣ да празнува избиранieto, захвана се една веселба, каквато не бѣхъ оште видвале до тогава Остапъ и Андрей. Испоразбихъ се механи; мѣдовина, ракия и пиво се испопи безъ пари; а крѣчмаретѣ и за това благодарѣхъ, дѣто останахъ живи. Сичка ношѣ се чуѣхъ викове и юнашки пѣсни — мѣсечина огрѣя надъ купове музиканте, които ходѣхъ по улицитѣ, съ тамбури и свирки, надъ черковнитѣ пѣснопоици, които държѣше Сѣчѣта да пѣятъ въ черкова и да славѣтъ запорожски дѣла. Най-послѣ пиянството и уморяването зехъ да обарятъ ѣкитѣ глави. Видѣше се, какъ пада самъ тамъ нѣкой казакъ на земята; какъ другаръ при-